

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 490/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež namietaného porušenia čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2011 doručená sťažnosť F. P., F. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež namietaného porušenia čl. 144 ústavy postupom

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Košiciach porušil a naďalej porušuje moje ústavné práva článku 48 ods. 2, článok 144 Ústavy a medzinárodný dohovor v čl. 13. Prieťah nebol ani do dnešného dňa odstránený a právna neistota v ktorej sa nachádzam, hoci Ústavný súd prikázal Krajskému súdu aby konal bez prieťahov a to v rozhodnutí IV. ÚS 156/09. ...

Preto žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby vydal predbežné opatrenie a nariadil pojednávanie na Krajskom súde do 7 dní od prevzatia mojej sťažnosti, ďalej žiadam... aby mi zabezpečil ústavnú ochranu a nariadil výkon súdnych rozhodnutí ktoré krajský súd neprikázal správcovi konkurznej podstaty vykonať, ďalej žiadam ústavný súd aby nariadil dohľad na dodržiavanie článku 144 ústavy a čl. 13 medzinárodného dohovoru.

Spomínané súdne konanie je nedôstojne protiústavné o čom svedčí žiadosť z spomínaného súdu v ktorom mi chce prideliť právneho zástupcu a na ochranu mojich práv po viac ako 8. rokoch trvania sporu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej

prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ predovšetkým namieta, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a súčasne aj k porušeniu čl. 144 ústavy.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažovateľ v predchádzajúcom období už viackrát namietal sťažnosťami podľa čl. 127 ods. 1 ústavy porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v označenom konaní, a to aj v spojení s konaním vedeným Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 236/94, konkrétne sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 3. júna 2003, 11. februára 2009, 26. októbra 2009, 5. marca 2010 a 26. novembra 2010. O týchto sťažnostiach ústavný súd rozhodol takto:

1. Sťažnosť doručenú 3. júna 2003 ústavný súd odmietol uznesením č. k. III. ÚS 174/03-7 z 21. augusta 2003 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. O sťažnosti doručenej 11. februára 2009 rozhodol ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009 tak, že vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal krajskému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietahov, sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 600 € a úhradu trov konania (nález nadobudol právoplatnosť 24. septembra 2009).

3. Sťažnosť doručenú 26. októbra 2009 ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 375/09-14 z 9. decembra 2009, pričom v jeho odôvodnení okrem iného uviedol, že „posudzované obdobie dvoch mesiacov (od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu z 19. augusta 2009, pozn.)... zatiaľ nesignalizuje možnosť vyslovenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd považuje dosiaľ poskytnutú ochranu sťažovateľovi nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71

z 19. augusta 2009 za dostatočnú, a preto odmietol jeho sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“.

4. O sťažnosti doručenej 5. marca 2010 rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 222/2010-8 z 1. júna 2010 tak, že ju odmietol, pričom v odôvodnení tohto uznesenia s poukazom na svoje zistenia konštatoval, že krajský súd v namietanom konaní „koná priebežne, preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného základného práva sťažovateľa. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.“.

5. Sťažnosť doručenu ústavnému súdu 26. novembra 2010 ústavný súd odmietol pre neprípustnosť uznesením č. k. IV. ÚS 65/2011-20 z 3. marca 2011 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde s poukazom na odôvodnenie svojich predchádzajúcich zistení uvedených v rozhodnutiach ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 156/09 z 19. augusta 2009, sp. zn. I. ÚS 375/09 z 9. decembra 2009 a sp. zn. III. ÚS 222/2010 z 1. júla 2010. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. apríla 2011, t. j. dňom doručenia uznesenia právnenému zástupcovi sťažovateľa.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v namietanom konaní v období po 3. marci 2011

Z § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd si pri výklade a aplikácii základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07). Na základe uvedeného možno formulovať záver, že ak ústavný súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach už

rozhodoval o sťažnostiach, ktorými sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v tom istom konaní pred všeobecným súdom, tak možno právne účinky jeho rozhodnutí o týchto sťažnostiach vzťahovať aj na právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže z materiálneho hľadiska bola v danom prípade poskytnutá ochrana aj právu zaručenému prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 55/98).

V danom prípade ústavný súd o sťažnostiach sťažovateľa, ktorými namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v namietanom konaní, už viackrát rozhodoval, pričom posledné rozhodnutie (uznesenie sp. zn. IV. ÚS 65/2011 z 3. marca 2011) nadobudlo právoplatnosť 11. apríla 2011. Na právne závery, ku ktorým v rozhodnutiach o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľa dospel, ústavný súd v podrobnostiach poukazuje. Zároveň skutočnosť, že ústavný súd o predchádzajúcich sťažnostiach už rozhodol, bráni vzhľadom na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde tomu, aby ústavný súd opätovne meritórne posudzoval možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v namietanom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti ostatného zo svojich rozhodnutí (uznesenie sp. zn. IV. ÚS 65/2011 z 3. marca 2011).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Sťažovateľ v spojení s namietaným porušením svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v namietanom konaní namieta tiež porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Z judikatúry ESĽP

(napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. marca 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131) vyplýva zjavná spätosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s inými právami zaručenými dohovorom (a teda aj s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Právu sťažovateľa zaručenému prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poskytol ochranu nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009, ktorým vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ktoré obsahovo zodpovedá právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom krajského súdu v namietanom konaní a prikázal krajskému súdu konať v ďalšom období v tomto konaní bez zbytočných prieťahov. V ďalšom priebehu namietaného konania už nedochádzalo k zbytočným prieťahom v konaní, pričom postup krajského súdu v primeranom čase od nadobudnutia právoplatnosti označeného nálezu ústavného súdu vyústil do uznesenia č. k. 5 K 162/2002-499 z 20. januára 2011, ktorým bola schválená konečná správa. Na tomto základe možno konštatovať, že ochrana, ktorú ústavný súd na základe svojej právomoci vyplývajúcej mu z čl. 127 ústavy sťažovateľovi poskytol, sa prejavila ako efektívna a účinná. Na tom nemení nič skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti vyslovuje nespokojnosť s aktuálnym stavom namietaného konania.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu čl. 144 ústavy

Sťažovateľ tiež žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že krajský súd v namietanom konaní porušil čl. 144 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Z citovaného v prvom rade vyplýva, že čl. 144 ústavy neupravuje žiadne konkrétne základné práva, resp. iné individuálne práva, o porušení ktorých ústavný súd rozhoduje v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Navyše, medzi obsahom citovaného ustanovenia ústavy a postupom krajského súdu v namietanom konaní neexistuje žiadna príčinná súvislosť, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. návrhom na prikázanie vo veci konať) už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2011